

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2002/33 Mo

in de klacht nr. 107.01

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster is op 11 november 1997 bij een verkeersongeval betrokken geraakt. Toen zij met haar auto linksaf een voorrangsweg wilde oprijden, is zij in botsing gekomen met een van die voorrangsweg komende linksaf slaande bestelauto die werd bestuurd door een verzekerde van verzekeraar. Klaagster en de bestuurder van de bestelauto hebben ter zake een 'aanrijdingsformulier' ingevuld en ondertekend. De politie heeft naar aanleiding van de botsing een verkeersongevallenregistratieformulier opgemaakt. Twee getuigen hebben op 3 januari 1998 een verklaring op schrift gesteld.

Tussen klaagster en verzekeraar bestaat verschil van mening over de toedracht van het klaagster overkomen ongeval.

De klacht

De politie heeft een verkeersongevallenregistratieformulier opgemaakt van het klaagster op 11 november 1997 overkomen ongeval. Volgens klaagster blijkt daaruit duidelijk dat de tegenpartij van klaagster schuldig is aan het ongeval.

De assurantietussenpersoon van de verzekerde van verzekeraar (de tegenpartij) heeft het aanrijdingsformulier zodanig gewijzigd en/of aangevuld dat klaagster de schuldige is geworden. Klaagster heeft de tegenpartij erop gewezen dat die aanvullingen in strijd zijn met de inhoud van het politierapport en dat de

2002/33 Mo

tegenpartij zich beroept op getuigenverklaringen die pas op 3 januari 1998 zijn afgelegd. In de tussentijd was reeds tussen de betrokken verzekeraars de nodige correspondentie gevoerd.

Verzekeraar heeft zich bij brief van 22 juli 1999 op het standpunt gesteld dat het politierapport geen enkele bewijskracht heeft. Bij brief van 27 juli 2001 heeft klaagster verzekeraar gevraagd een onderzoek in te stellen naar de hiervoor genoemde handelingen van de tussenpersoon. Verzekeraar heeft geantwoord dat het tot de taak van assurantietussenpersonen kan worden gerekend dat zij hun cliënten bijstaan bij de verwerking en invulling van aangiften van schade en dat er op de handelwijze van de betrokken tussenpersoon voor zover verzekeraar kan nagaan niets is aan te merken. Volgens klaagster is het onjuist dat verzekeraar het politierapport niet als bewijs erkent en meewerkt aan vervalsing van gegevens door zijn tussenpersoon en aan het onrechtmatig verkrijgen van getuigenverklaringen.

Het standpunt van verzekeraar

Op grond van de gegevens in het door beide partijen ondertekende aanrijdingsformulier acht verzekeraar zijn verzekerde niet aansprakelijk voor de bij de aanrijding ontstane schade van klaagster. Kennelijk heeft klaagster onvoldoende voorrang verleend aan de verzekerde door niet het gehele kruisingsvlak vrij te laten. In het politierapport is weliswaar vermeld dat de verzekerde van verzekeraar bij het linksaf slaan de bocht niet voldoende ruim heeft genomen, maar dit wordt door de betrokkenen zelf niet bevestigd in de door hen ondertekende omschrijving van de toedracht en de in het aanrijdingsformulier getekende situatieschets. Ook de getuigen bevestigen dit niet. De situatieschets die de politie heeft gemaakt komt niet overeen met die van de betrokkenen en de getuigen. Verzekeraar kan dan ook geen waarde toekennen aan het politierapport. Ook al zou de verzekerde van verzekeraar de bocht (te) krap hebben genomen, dan laat dit de voorrangsplicht van klaagster onverlet, daar zij het gehele kruisingsvlak diende vrij te laten. Naar de mening van verzekeraar is de toevoeging door de tussenpersoon van de verzekerde op de achterzijde van het aanrijdingsformulier dat de tegenpartij (klaagster) op de weghelft van de verzekerde kwam doordat waarschijnlijk te laat werd afgeremd, een bevestiging van hetgeen de betrokkenen op de voorzijde van het aanrijdingsformulier hebben verklaard en ondertekend.

Het commentaar van klaagster

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klaagster haar klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Klaagster verwijt verzekeraar in de eerste plaats dat hij de door de politie in het verkeersongevallenregistratieformulier omschreven toedracht niet als waar erkent. In dit aan de Raad overgelegde formulier is - kort gezegd - vermeld dat de tegenpartij van klaagster de bocht naar links niet voldoende ruim heeft genomen, zodat een aanrijding volgde op het midden van de rijbaan waarop klaagster reed, en dat klaagster ondanks het glijden over de natte rijbaan voor het kruisingsvlak van beide wegen op de eigen weghelft is gestopt.

Bij de beoordeling van deze klacht moet worden vooropgesteld dat een dergelijk

2002/33 Mo

formulier niet op een lijn kan worden gesteld met een proces-verbaal als bedoeld in artikel 344 lid 1 onder 2° van het Wetboek van Strafvordering waarin de politie feiten en omstandigheden vermeldt die zij zelf heeft waargenomen of ondervonden. Dit laat evenwel onverlet dat onjuist is het door verzekeraar in de briefwisseling met (de vertegenwoordiger van) klaagster ingenomen standpunt dat het onderhavige politierapport geen enkele bewijskracht heeft. Deze onjuistheid is echter niet voldoende om de klacht gegrond te verklaren. Of het niet als waar erkennen van de door de politie omschreven toedracht verdedigbaar is, zal hierna aan de orde komen.

2. De klacht houdt voorts in dat verzekeraar geen afstand heeft genomen van de tekst die de tussenpersoon van zijn verzekerde op de achterzijde van het aanrijdingsformulier heeft bijgeschreven en dat de door zijn verzekerde later overgelegde getuigenverklaringen onrechtmatig zijn verkregen.

3. Het standpunt van verzekeraar is dat er aanwijzingen zijn dat klaagster bij het naderen van de voorrangsweg is gaan rijden op het weggedeelte dat is bestemd voor het tegemoetkomende verkeer en dat zij bij het remmen is doorgesleden. Dit standpunt is verdedigbaar, nu een en ander is vermeld op de voorzijde van het aan de Raad overgelegde aanrijdingsformulier. De eveneens overgelegde verklaring van de getuigen houdt - kort gezegd - in dat klaagster hun heeft medegedeeld dat zij er echt niets aan kon doen, maar doorgesleden was, nadat zij remde voor de auto van de tegenpartij. De getuigen hebben voorts verklaard dat het, gelet op de posities van de auto's na de aanrijding, zichtbaar was dat klaagster op de linker weghelft was gekomen. Hiervan uitgaande heeft verzekeraar in redelijkheid kunnen stellen dat zijn standpunt steun vindt in de verklaring van twee getuigen. Klaagster heeft haar stelling dat de verklaring van de twee getuigen onrechtmatig is verkregen niet aannemelijk gemaakt.

4. Met betrekking tot de door klaagster gewraakte toevoeging door de tussenpersoon van de verzekerde van verzekeraar overweegt de Raad het volgende. Uit de stukken blijkt dat de vraag op de achterzijde van het aanrijdingsformulier: "Wie is naar uw mening aansprakelijk? Waarom meent u dat?", als volgt is beantwoord: "de tegenpartij ik sloeg vanaf voorrangsweg links af". De tussenpersoon heeft hieraan toegevoegd: "Tegenpartij kwam op mijn weghelft doordat waarschijnlijk te laat afgeremd werd".

5. Uitgaande van hetgeen hiervoor onder 3 is overwogen is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat met de toevoeging door de tussenpersoon niet een voorstelling van zaken is gegeven die afwijkt van hetgeen partijen op de voorzijde van het aanrijdingsformulier met betrekking tot de toedracht van het ongeval hebben verklaard.

6. Een verzekeraar mag in eerste instantie uitgaan van de toedracht van een ongeval zoals die door zijn eigen verzekerde is omschreven. Niet kan in redelijkheid worden gezegd dat verzekeraar te dezen de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad door uitgaande van de onder 3 en 4 weergegeven omstandigheden - met voorbijgaan derhalve aan de door de politie gerapporteerde toedracht - het standpunt in te nemen dat hij niet aansprakelijk is voor de door klaagster geleden schade. De conclusie van hetgeen hiervoor is overwogen is dat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

2002/33 Mo

Aldus is beslist op 27 mei 2002 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris. _

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)